

Köszöntő

A Kecskeméti Tavasz Fesztivál nyitó koncertjén 2011. március 16-án
Dr. Nemes László Norbert, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem
Kodály Zoltán Zenepedagógiai Intézet Igazgatója köszöntötte
A Kecskeméti Cantus Nobilis Kórust

Tisztelt Közönség, Ünneplő Kórustagok!

Ma nem egy egyszerű születésnapi hangversenyre gyűltünk össze, hanem egy ünnepi évadnyitó rendezvényére, amely jelentőségénél fogva egyben a 26. Kecskeméti Tavasz Fesztivál nyitóhangversenye is. Annak a Fesztiválnak, amely több mint két évtizede az egyik legrangosabb tavaszváró/tavaszyitó kulturális eseménye Kecskemét város és Bács-Kiskun Megye mindennapjainak.

Amikor Laczkó János karnagy úr felkért arra, hogy szóljak néhány szót az ünnepi koncert megkezdése előtt, boldogan mondtam azonnali igent, hiszen a szép, közösségi élmények mellett életem talán legjelentősebb eseménye fűz az együtteshez.

A Zeneakadémia zenepedagógia és karvezetés szakos hallgatójaként három éven keresztül jártam haza Kecskemétre kedden és csütörtökön esténként, hogy az akkor még PedKar próbáin jelen tudjak lenni. Zeneakadémiai diplomahangversenyemen, a Nagyteremben, az akkor még Erdei Péter vezette kórus működött közre. Két hatszólamú angol anthemet énekelték az én vezénylésem alatt. Az egyik közülük éppen az a Sing joyfully (W. Byrd), amelyet a mai koncert nyitódarabjaként hallhatunk. Ez 20 évvel ezelőtt történt. Vannak a színpadon sokan olyanok, akik talán emlékeznek még erre az eseményre.

A honlapon ott szerepelek a volt kórustagok névsorában, amely egyébként összesen 424 főt számlál, a nevem a 279. helyen olvasható. Ennek a 279. kórustagnak a zenei karrierje indult el azzal a diploma hangversennyel, amely életének egyik piros betűs dátuma azóta is.

Eddig tart az én nézőpontom. Bocsnát a túlságosan szubjektív kezdesért. A kórus életének ennél sokkal jelentősebb eseményeiről kell megemlékezni e jeles évfordulón. Hiszen az „én” zeneakadémiai fellépésem csak egy, az együttes életében biztosan csak egy apró, szinte jelentéktelen esemény volt. Felsorolni is lehetetlen egy ilyen megnyitó beszéd keretében azon több száz hazai és nemzetközi koncertnek, a számos hangfelvételnek és koncertturnénak az emlékét, amelyen az együttes korábbi és jelenlegi karnagyaival fellépett. Nem is igyekszem megkísérelni, pedig nagy a kísértés Johann Sebastian Bach és az észti Arvo Pärt János passiója közötti szívárványos ívet megrajzolni. Miközben az elmúlt évtizedekben egy városi amatőr együttesből egy igen elismert, csupa nagybetűvel írt KÓRUSSÁ vált, a magyar és európai kórusművészet legtokéletesebb gyöngyszemeit mutatták be hangversenyeiken.

A felsorolások, adatok helyett inkább arról szólnék, hogy a Cantus Nobilis Laczkó János vezetésével, illetve elődje a Kecskeméti Pedagógus Kórus Erdei Péter vezetése alatt bennem mindig azt a meggyőződést erősítette és erősíti, hogy az emberi énekhang és a szép közös éneklés nem más, mint a zenei-művészi kifejezés egyik legcsodálatosabb formája. Ennek a kecskeméti együttesnek az énekkari kultúrája a legkiválóbbakéhoz hasonlítható: jellemző rá a hangzás kifinomultsága, differenciáltsága, az intonáció tisztasága, az előadás stílusbeli árnyaltsága, minden érzelgősség nélküli érzelmi fűtöttsége. A kórustagok a magasrendű esztétikai élmények mellett mással is megjutalmazták hallgatóikat. Előadásukból árad az együtténeklés, az összetartozás élményéből fakadó öröm, az a közösségi tudat, amely évtizedek óta összetartja a tagokat az igen komoly, elmélyült zenei munkával töltött hétköznapi napokban is. A kedd és csütörtök esti kóruspróbára az élet minden területéről érkezők, sokszor számtalan konfliktus terheit hordozva a vállukon átadják magukat a közös muzsikálás éltető, boldogító, tisztító erejének.

Az Erzsébet-kori angol szerző William Byrd, a 81. zsoltár szövegére komponált művének nyitó szópárja egyben mottója is lehetne a mai koncertnek. „Sing joyfully” - Énekeljete boldogan! Kívánom kedves kórustagok, kedves János, hogy hosszú évekig énekeljete boldogan mindannyiunk örömére!

Isten éltesse a Cantus Nobilis kórust még nagyon sokáig!

